

Σύντροφοι και συντρόφισσες,
Φίλες και φίλοι,

Νιώθω μεγάλη συγκίνηση που ανοίγω τις εργασίες του πρώτου συνεδρίου του κόμματός μας. Της Νέας Αριστεράς!

Ανεβαίνοντας στο βήμα, πέρασαν από το μυαλό μου σκηνές της κοινής μας διαδρομής: η συγκρότηση της Κοινοβουλευτικής Ομάδας, η πρώτη μας συγκέντρωση στο Σεράφειο, η δύσκολη μάχη των Ευρωεκλογών, οι περιοδείες σε όλη τη χώρα, η ανάκτηση της συντροφικότητας, τα χαμόγελα και η εμπιστοσύνη των Αριστερών και προοδευτικών πολιτών, εκείνη η γλυκιά φράση από έναν ηλικιωμένο σύντροφο που έχει χαραχθεί στο μυαλό μου: «πάμε αγόρι μου ξανά από την αρχή. Γιατί η Αριστερά είναι η ζωή μας». Έτσι ακριβώς. Προχωράμε και αλλάζουμε για να νικήσουν οι αγώνες.

Σε όλη αυτή τη διαδρομή κάθε λογής Κασσάνδρες προφήτευαν ότι το κόμμα μας είναι μια παρένθεση. Ότι θα γυρίσουμε στο «μαντρί». Ότι θα τα παρατήσουμε. Ότι θα αναζητήσουμε θέσεις και καρέκλες. Έτσι σκέφτονται όσοι θεωρούν την πολιτική ένα παιχνίδι. Έτσι εκφράζονται όσοι θέλουν να μας πείσουν ότι όλοι είναι ίδιοι. Έτσι μιλάνε όσοι θέλουν να τελειώνουν μια και καλή με την Αριστερά. Πέσανε και θα πέφτουνε έξω.

Οι χιλιάδες άνθρωποι που συμμετείχαν στις προσυνεδριακές μας διαδικασίες, η γεμάτη αυτή αίθουσα στέλνουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα ανυπακοής και περηφάνειας: δεν θα ξεμπερδέψετε με την Αριστερά. Γιατί η Αριστερά είναι η ανάγκη της εποχής μας. Γιατί η Αριστερά είναι η απάντηση στην κυριαρχία τους. Γιατί η Αριστερά είναι οι αγώνες και οι αγωνίες, το πάθος και η έμπνευση, η δύναμη ανατροπής και δημιουργίας που κάνει τις κυρίαρχες τάξεις να τρέμουν και τους παραγωγούς του πλούτου, τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες, να προσδοκούν.

Σύντροφοι και συντρόφισσες,
Φίλες και φίλοι,

Ξέρουμε τον αντίπαλό μας: η πολιτική της λεηλασίας και της καταστροφής. Αυτή τη στιγμή σε όλον τον πλανήτη, στην Ευρώπη και στη χώρα μας έχουμε απέναντί μας έναν συνασπισμό πολιτικής και οικονομικής εξουσίας που επενδύει στην καταστροφή.

Και η καταστροφή έχει όνομα.

Είναι η λογική του πολέμου. Η προσπάθεια των κάθε λογής ελίτ να πείσουν ότι το μέλλον είναι συνυφασμένο με μια γενικευμένη σύρραξη. Είναι η νομιμοποίηση της γενοκτονίας στη Μέση Ανατολή. Είναι η πολιτική των εξοπλισμών της πολεμικής οικονομίας. Η μετατροπή της Ευρώπης σε μια τεράστια στρατιωτική βάση που την ίδια στιγμή θα είναι περικλειστη με φράχτες για να εμποδίσει τους κολασμένους της γης.

Είναι η εμπέδωση της κλιματικής και ενεργειακής κρίσης. Είναι οι πυρκαγιές και οι πλημμύρες, η εξάντληση των φυσικών πόρων, η ερημοποίηση, η ενεργειακή φτώχεια. Είναι η ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών και των κοινών. Η μετατροπή της αξιοπρεπούς διαβίωσης σε ταξικό προνόμιο.

Είναι η μετατροπή των συνεχόμενων κρίσεων σε μηχανισμό έντασης της κοινωνικής ανισότητας. Είναι η δημιουργία μιας κοινωνίας όπου μια ελίτ απολαμβάνει τον συλλογικό πλούτο και οι παραγωγοί του, οι εργαζόμενοι, πρέπει να αρκούνται στα όποια ψίχουλα πέφτουν από το τραπέζι.

Στη χώρα μας η πολιτική της καταστροφής έχει όνομα: Νέα Δημοκρατία. Πέντε χρόνια μετά το 2019 δεν υπάρχουν αυταπάτες. Η Νέα Δημοκρατία ήρθε στην εξουσία για να υλοποιήσει την πολιτική των Μνημονίων δίχως να υπάρχουν μνημόνια: να περιφρουρήσει τη βίαιη οικονομική αναδιανομή προς όφελος των λίγων. Και για να το κάνει αυτό, συγκροτεί έναν κοινωνικό συνασπισμό εξουσίας: με την καθημερινή εξυπηρέτηση μικρών και μεγάλων συμφερόντων. Με το πλιάτσικο στο κράτος. Με την αναπαραγωγή ενός στρεβλού και άδικου παραγωγικού μοντέλου που συνοψίζεται στον υπερτουρισμό, το real-estate και τα μεγάλα κατασκευαστικά έργα.

Μερικές φορές ακούω τη φράση «η κυβέρνηση δεν έχει σχέδιο». Διαφωνώ. Η κυβέρνηση έχει σχέδιο και είναι απλό: Να μετατρέψει το παράλογο σε αυτονόητο. Να εθίζει την ελληνική κοινωνία στη λογική ότι το να ζητάνε οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες συλλογικές συμβάσεις και υψηλότερους μισθούς είναι ανευθυνότητα και λαϊκισμός. Και την ίδια στιγμή να είναι ταμπού η φορολόγηση των επιχειρηματικών υπερκερδών της κερδοσκοπίας και της εργασιακής εκμετάλλευσης.

Δείτε το παράδειγμα της ακρίβειας.

Δείτε το παράδειγμα της διάλυσης του ΕΣΥ.

Δείτε το παράδειγμα της υποχρηματοδότησης της δημόσιας Παιδείας

Δείτε το παράδειγμα της συγκάλυψης των σκανδάλων.

Η Ελλάδα του 2024 θυμίζει την θατσερική Αγγλία. Ένα πολιτικό καθεστώς που υποστηρίζει και υποστηρίζεται από τις μιντιακές και οικονομικές ελίτ, λειτουργεί αυταρχικά, προχωρά στη διάλυση του δημόσιου και στην κυριαρχία του ιδιωτικού. Και αισθάνεται κυρίαρχο γιατί νιώθει ότι δεν απειλείται.

Και η Αντιπολίτευση; Παρακαλώ καλέστε αργότερα. Αυτή είναι η απάντηση της αντιπολίτευσης στην κοινωνική αγωνία για το κατεπείγον της ανατροπής της κυβέρνησης της Δεξιάς.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, το κόμμα που ενέπνευσε κάποτε την ελπίδα, βυθίζεται καθημερινά σε έναν τοξικό βούρκο. Την πολιτική και στρατηγική κρίση που οδήγησε στην εκλογική ήττα του 2023 τη διαδέχθηκε μια καταστροφική επιλογή: η επένδυση σε έναν φωτογενή σωτήρα και στο τραμπικό επιτελείο του.

Συντρόφισσες και σύντροφοι, φίλοι και φίλες,

Δεν είμαστε εμείς που παραδώσαμε την Αριστερά στη χλεύη. Δεν ξεχνάμε τίποτα. Τον καιροσκοπισμό των στελεχών που συντάχθηκαν με τον εκφυλισμό. Την ανοχή και ενθάρρυνση ενός πολιτικά αντιδραστικού σχεδίου. Την υποταγή στον Ηγέτη. Τη μετατροπή της Αριστεράς σε ένα ανυπόληπτο κατοικίδιο του συστήματος. Σήμερα, βλέπουμε την τελική πράξη μιας παράστασης που θυμίζει κωμωδία, αλλά είναι δράμα. Δράμα γιατί εξυπηρετεί το σχέδιο της Δεξιάς: την απαξίωση της Αριστεράς. Τον ευτελισμό της. Την ταύτισή της με τον αριβισμό και τις αντιδημοκρατικές πρακτικές.

Και έπειτα το ΠΑΣΟΚ. Που έκανε μια συνειδητή επιλογή: να συνεχίσει την πολιτική του νεοφιλελεύθερου και εθνοπατριωτικού κέντρου και να αναβαθμίσει ένα πολιτικό προσωπικό που αδημονεί για έναν μεγάλο συνασπισμό με τη Νέα Δημοκρατία. Όχι, δεν πρόκειται για μια δυναμική σοσιαλδημοκρατία που ψάχνεται στα αριστερά της. Αλλά για μια δύναμη που επενδύει σε μια απροσδιόριστη πολιτική του μέσου όρου.

Και ακόμα, το Κομμουνιστικό Κόμμα. Που επιμένει στον συντηρητισμό. Το κόμμα που έχει επιλέξει την εθνική αναδίπλωση. Το κόμμα που αποστρέφεται τον πολιτικό διάλογο και την κοινή δράση.

Και τέλος, προσωποπαγή κόμματα του εύκολου εντυπωσιασμού, που παράγουν θόρυβο, αλλά μηδενική ουσία. Αλλά και σχηματισμοί της Αριστεράς που μέσα στο αυτοδικαιωτικό τους αφήγημα έχουν αναγάγει σε μέγιστο εχθρό τους τη Νέα Αριστερά.

Αυτή είναι η μεγάλη εικόνα. Το αποτέλεσμα; Ένα τεράστιο κενό πολιτικής εκπροσώπησης.

Δεν πρέπει, συντρόφισσες και σύντροφοι, να αφήσουμε την αναγεννημένη ακροδεξιά να καλύψει το κενό αυτό.

Το βλέπουμε στην Ευρώπη. Αυτό που φάνταζε αδιανόητο είναι πλέον κανονικότητα: με τη Μελόνι, τη Λεπέν, τον Όρμπαν. Μια Ευρώπη που υποκλίνεται στους νοσταλγούς του φασισμού. Μια πολιτική και οικονομική ελίτ που συνεργάζεται αρμονικά μαζί τους γιατί ξέρει ότι δεν απειλούν την εξουσία της. Μια κατάσταση ασφυξίας που απειλεί τα δικαιώματα των εργαζομένων-των γυναικών-των ΛΟΑΤΚΙ-των μεταναστών-των μειονοτήτων.

Το είδαμε την Τρίτη στην καρδιά του παγκόσμιου καπιταλισμού. Η εκλογή Τραμπ πρέπει να σημάνει συναγερμό. Πρόκειται για την παλινόρθωση του αντιδραστικού καπιταλισμού σε μια εξέλιξη που οι επιπτώσεις της θα φανούν πολύ σύντομα σε πλανητική κλίμακα. Η επιτυχία όμως της alt-right, της συνωμοσιολογίας, του ρατσισμού και του εθνικισμού απαιτεί κατανόηση της αδυναμίας του συμβατικού φιλελευθερισμού να διαχειριστεί τις ακραίες καπιταλιστικές ανισότητες. Ενός συμβατικού φιλελευθερισμού στον οποίο βεβαίως ανήκει και το κατεστημένο των Δημοκρατικών. Δείτε τη χτεσινή δήλωση του

Μπέρνι Σάντερς για τις ευθύνες των Δημοκρατικών: αυτή είναι η ουσία της προβλήματος. Η απομάκρυνση από τις αγωνίες και τις ανάγκες του κόσμου της εργασίας.

Απαιτεί συζήτηση για την κρίση μιας Δημοκρατίας που εξαντλείται στην άσκηση του εκλογικού δικαιώματος. Μιας Δημοκρατίας που όσο δεν εμβαθύνει, όσο δεν προστατεύει την κοινωνία και τις τάξεις που πλήττονται, τόσο θα απειλείται ολοένα και πιο ανοιχτά από τις δυνάμεις του ανερχόμενου μετα-φασισμού.

Συντρόφισσες και σύντροφοι, φίλοι και φίλες,

Όσο η Αριστερά δεν σηκώνει το γάντι της ιδεολογικής αντιπαράθεσης, όσο δεν επιδιώκει να θέσει η ίδια την ατζέντα, με αυτοπεποίθηση και αποφασιστικότητα, τόσο θα γιγαντώνεται η δημαγωγική, εξτρεμιστική ολοένα και πιο επιθετική Άκρα Δεξιά.

Δεν υποστέλλουμε τη σημαία του οικολογικού μετασχηματισμού με όρους κοινωνικής δικαιοσύνης και δημοκρατίας. Δεν υποστέλλουμε τη σημαία των δικαιωμάτων και της συμπερίληψης, των προοδευτικών κοινωνικών και θεσμικών μεταρρυθμίσεων και τομών επειδή –τάχα– μας απομακρύνουν από τον λαό. Αυτό το κάνει η Δεξιά. Η Δεξιά (αλλά και η σοσιαλδημοκρατία) που ενσωματώνει την ατζέντα της άκρας Δεξιάς στο όνομα του κατευνασμού της.

Όμως δεν ξεχνάμε και την προτεραιότητα του κοινωνικού ζητήματος. Αγωνιζόμαστε με σαφείς και συγκρουσιακές προγραμματικές αιχμές για την εργασία και το κοινωνικό κράτος, την βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων και της νεολαίας. Με τη διατύπωση προτάσεων που θα πείθουν ότι είναι εφικτή η θετική αλλαγή των συνθηκών στο σήμερα, όπως έκανε στις Ηνωμένες Πολιτείες ο Μπέρνι Σάντερς ή όπως έκανε το Λαϊκό Μέτωπο στη Γαλλία. Για ένα οικονομικό μοντέλο που δεν θα αναπαράγει τις ανισότητες και τον κοινωνικό αποκλεισμό στο όνομα της ανάπτυξης, αλλά μεταβάλλει τον συσχετισμό ισχύος υπέρ των παραγωγών του πλούτου.

Εμείς έχουμε λοιπόν ευθέως ανταγωνιστικό πολιτικό σχέδιο απέναντι σε αυτό της Δεξιάς και της Ακροδεξιάς. Για αυτό και στη χώρα μας δεν κάνουμε βήμα πίσω: από την υπεράσπιση των εργαζομένων, από τη στήριξη της νεολαίας, από την προστασία του περιβάλλοντος, από τη σύγκρουση με τον εθνικισμό και τη θρησκοληψία, από την υπεράσπιση της εξωτερικής πολιτικής που εκφράστηκε στη Συμφωνία των Πρεσπών, από τον αγώνα για τα δικαιώματα των μεταναστών και των προσφύγων, από την καθημερινή μάχη για τα έμφυλα και ΛΟΑΤΚΙ δικαιώματα και την κατεδάφιση της κουλτούρας του σεξισμού και της πατριαρχίας.

Δεν χαρίζουμε στην άκρα Δεξιά τα λαϊκά προβλήματα. Δεν χαρίζουμε στην άκρα Δεξιά τα λαϊκά στρώματα.

Η δική μας απάντηση είναι δυνατή, ξεκάθαρη και συγκρουσιακή: Αριστερά!

Με την Αριστερά που αλλάζει τον κόσμο.

Την Αριστερά που στην πολιτική της καταστροφής και του φόβου αντιτάσσει την πολιτική της απελευθέρωσης του ανθρώπου και της συλλογικής αυτοπεποίθησης των πολλών.

Την Αριστερά που με τη δράση και την κίνησή της δημιουργεί, στο σήμερα, τις συνθήκες για ένα κοινωνικό συμβόλαιο σύμφωνο με την ανάγκη των ανθρώπων για ισότητα, ελευθερία και δικαιοσύνη.

Για μας ο σοσιαλισμός στον 21^ο αιώνα δεν είναι ο τερματικός σταθμός μιας πορείας στο μέλλον. Είναι το χειροπιαστό αίτημα της εποχής μας. Γίνεται πράξη σε κάθε βήμα κοινωνικοποίησης του πλούτου, συλλογικής οργάνωσης της καθημερινής ζωής, προώθησης πολιτικών που ενδυναμώνουν το δικαίωμα των ανθρώπων να πιστεύουν σε ένα καλύτερο παρόν και μέλλον. Είναι το σημείο συνάντησης των πολλαπλών επιπέδων της αντίστασης στην ανισότητα: στην ανισότητα που παράγει η υπερεκμετάλλευση της εργασίας, στην ανισότητα που παράγει ο πόλεμος, στην ανισότητα που παράγει η οικολογική καταστροφή, η έμφυλη καταπίεση, ο αυταρχισμός και η βιαιότητα.

Και η απάντηση είναι τέσσερις κύριες προτεραιότητες:

Η κοινωνική ισότητα: η δίκαιη μοιρασιά του πλούτου

Η Ειρήνη: η μάχη για δικαιοσύνη και ελευθερία

Ο ριζικός οικολογικός μετασχηματισμός: εκεί που το πράσινο συναντά το κόκκινο

Τα δικαιώματα του 21^{ου} αιώνα: η σύγχρονη Δημοκρατία

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Φίλες και φίλοι,

Δεν μας αρκεί να περιγράψουμε την κατάσταση, ούτε απλά να διατυπώνουμε προτάσεις. Πρέπει να τις κάνουμε πολιτική πράξη. Έτσι μόνο, το κόμμα μας, η Νέα Αριστερά, μπορεί να λειτουργεί ως υπόδειγμα για έναν νέο τρόπο πολιτικής.

Θέλω να σας ευχαριστήσω για την εμπιστοσύνη σας. Τους δύσκολους αυτούς μήνες της συγκρότησης της Νέας Αριστεράς έχω νιώσει εξαιρετικά προνομιούχος: για τη συντροφικότητα, για το ότι συζητάμε απαλλαγμένοι από την τοξικότητα και τις προσωπικές στρατηγικές, για τη στήριξη σας σε κάθε καμπή της προσπάθειάς μας. Και νομίζω ότι έχουμε κατακτήσει κάτι εξαιρετικά πολύτιμο: να μιλάμε ανοιχτά, ειλικρινά και πάνω από όλα πολιτικά.

Θέλω πρώτα να ευχαριστήσω τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που δούλεψαν ώστε να έχουμε στα χέρια μας κείμενα που μας πάνε μπροστά. Ανοιχτά και αιχμηρά. Θέλω

να ευχαριστήσω τους χιλιάδες ανθρώπους, τους συντρόφους μας, που συμμετείχαν στις διαδικασίες και στην πολιτική συζήτηση και κατέθεσαν στις οργανώσεις και δημόσια τις απόψεις τους. Αυτή η συζήτηση πρέπει να περάσει στα κείμενά μας. Να γίνουν ακόμα πιο αιχμηρά και ανοιχτά, ενσωματώνοντας τους προβληματισμούς του διαλόγου μας.

Θέλω τέλος, να ευχαριστήσω τον κάθε έναν και κάθε μια από εσάς που βρίσκεστε εδώ γιατί μας ενώνει η κοινή αγωνία για το μέλλον της Αριστεράς. Το συνέδριό μας είναι ήδη ένα πολιτικό γεγονός. Όχι μόνο γιατί εδώ δεν έχουμε μάχη για τις καρέκλες ή ένα πεδίο μάχης με καρεκλιές. Αυτό είναι το εύκολο. Γιατί εδώ, έχουμε το πρώτο βήμα για την επανεκκίνηση της Αριστεράς στη χώρα μας.

Πώς θα την κάνουμε πράξη;

Ξεχωρίζω δυο μεγάλα θέματα:

- τη φυσιογνωμία του κόμματός μας
- και την πολιτική πρόταση της Νέας Αριστεράς.

Και θέλω να μοιραστώ μαζί σας, την γνώμη μου. Για το πολιτικό σχέδιο και τη φυσιογνωμία στην οποία θέλω να συμβάλλω από όποια θέση χρειαστεί και αποφασίσουμε συλλογικά. Δεν είμαι –και νομίζω το ξέρετε– πρόεδρος για να έχω τον τίτλο του προέδρου. Είμαι σε αυτή τη θέση ευθύνης γιατί πιστεύω στις δυνατότητες του κόμματός μας και πάνω από όλα γιατί θέλω να εργαστώ για να υπάρχει ισχυρή, μαχητική, Αριστερά. Για να φτιάξουμε την Αριστερά της εποχής μας.

Θα μιλήσω λοιπόν πολύ συγκεκριμένα.

Καταθέτω σήμερα την πρότασή μου, επιτρέψτε μου την έκφραση, έναν οδικό χάρτη για την επανεκκίνηση του κόμματός μας.

Πριν, όμως, θα ήθελα να κάνω μια επισήμανση. Ξέρουμε ότι κανένα κόμμα δεν προκύπτει από παρθενογένεση. Και το δικό μας κόμμα δημιουργήθηκε μέσα από την κρίση του ΣΥΡΙΖΑ και ευρύτερα του χώρου της Αριστεράς.

Αυτό το δεδομένο απαιτεί την επανεκτίμηση της πορείας μας και ειδικότερα των στελεχών που συμμετείχαν και είχαν θέσεις ευθύνης στον ΣΥΡΙΖΑ. Θεωρώ ότι οι θέσεις προχωρούν με ξεκάθαρο τρόπο σε μια πολιτική ανάγνωση της μετεωρικής ανόδου του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση, της κυβερνητικής εμπειρίας και φυσικά των επιλογών του την περίοδο του 2019-2023. Για το πώς εξελίχθηκε η πορεία αυτή, έχουμε, πολλοί και πολλές από εμάς –και εγώ προσωπικά– ευθύνη. Πιστεύω ότι το γεγονός πως στις θέσεις μιλάμε σε πρώτο πληθυντικό για το που «εμείς» κάναμε λάθος είναι ο σωστός δρόμος για μια παραγωγική συζήτηση. Προσοχή όμως. Όχι μια συζήτηση για το παρελθόν και μόνο. Δεν είμαστε όμιλος ιστορικών μελετών. Είμαστε ξεκάθαροι: κάνουμε αυτή τη συζήτηση επειδή πιστεύουμε ότι η Αριστερά παραμένει δύναμη αλλαγής του κόσμου και κυβερνητικής

προοπτικής. Κάνουμε αυτή τη συζήτηση ακριβώς για να μην αφήσουμε τον κύριο Βορίδη να δικαιωθεί στη λογική της «Αριστερής παρένθεσης».

Προχωρώ στο πρώτο ζήτημα: τη φυσιογνωμία μας. Αυτό κατά τη γνώμη μου συνοψίζεται στο πώς η Νέα Αριστερά θα είναι αυτό που λέει το όνομά της. Διαλέξαμε αυτό το όνομα επειδή πιστεύουμε ότι χρειάζεται μια ριζική τομή: ένα νέο –στην πράξη και όχι μόνο ρητορικά– κόμμα.

Ερχόμαστε από τη μεγάλη και πληθυντική παράδοση της ανανεωτικής και κινηματικής αριστεράς. Την αριστερά της αμφισβήτησης του δογματισμού, της κινηματικής ζωντανίας που ανέτρεπε συσχετισμούς και δημιουργούσε ρωγμές στο σύστημα της εκμετάλλευσης. Την αριστερά της οργάνωσης από τα κάτω, του πρωταγωνιστικού ρόλου στα νέα κοινωνικά κινήματα. Την αριστερά που με σαφές ιδεολογικό στίγμα συνομιλούσε με την κοινωνική πλειοψηφία.

Και αν κρατάμε κάτι από αυτήν την παράδοση είναι η προωθητική δύναμη της ανανέωσης όταν όλα φάνταζαν να έχουν τελειώσει. Και η ανανέωση είναι εξορισμού πολυφωνική. Είναι συνθετική και ενωτική. Αντιδογματική και το πεδίο συνάντησης διαφορετικών πολιτικών και ιδεολογικών ρευμάτων που μοιράζονται μια καταστατική αγωνία: το να κερδίσει ο κόσμος της εργασίας τον κόσμο που του αξίζει.

Η Νέα Αριστερά αυτό το κόμμα θέλουμε να είναι. Ένα δημοκρατικό, πολυφωνικό και ανοιχτό –επιμένω σε αυτό– κόμμα της Αριστεράς.

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Το είπα στην τελευταία συνεδρίαση του Μεταβατικού Πολιτικού Συντονιστικού. Θα το επαναλάβω με μεγαλύτερη ένταση σήμερα. Επενδύσαμε στην Αριστερά. Είναι η ώρα αυτό να το κάνουμε με τρόπο ώστε να είμαστε και Νέα και Αριστερά. Το έγραψε πολύ ωραία ο σύντροφός μας, ο Μπάμπης Γεωργούλας, στην *Εποχή*. Αποδεικνύοντας για μια ακόμα φορά ότι η ανανέωση δεν είναι θέμα ηλικίας, αλλά νοοτροπίας.

Σας καλώ να ξεβολευτούμε. Όλες και όλοι μας. Από αδράνειες και νοοτροπίες ετών. Από τη λογική της επετηρίδας. Από τη ρουτίνα της συνεδρίασης που δεν καταλήγει πουθενά. Από την αυτάρκεια του «εμείς τα λέμε καλά, αλλά ο κόσμος δεν θέλει να καταλάβει».

Χρειάζεται μια ριζική αλλαγή πορείας.

Αυτό περιλαμβάνει μια νέα λειτουργία της Κοινοβουλευτικής μας Ομάδας. Που έχει κάνει μια πολύ μεγάλη προσπάθεια όλο αυτό το διάστημα, μια εξαιρετική δουλειά σε πολύ αντίξοες συνθήκες. Και που τώρα πρέπει να γίνει ακόμα περισσότερο το όχημα της κοινωνικοποίησης της πολιτικής μας. Αυτή που θα φέρνει τη φωνή της κοινωνίας στη Βουλή και ταυτόχρονα η δράση της θα επιστρέφει στα κοινωνικά μέτωπα και θα εμπλουτίζεται από αυτά. Θέλουμε να είναι η κοινοβουλευτική μας ομάδα το σημείο της καθημερινής

τεκμηρίωσης, της ανάληψης των πολιτικών πρωτοβουλιών που θα κλονίζουν την κυριαρχία της Νέας Δημοκρατίας.

Αυτό αφορά όμως πρωτίστως και τις οργανώσεις μας και συνολικά το οργανωτικό μας μοντέλο. Είναι συγκινητική η προσπάθεια των συντρόφων μας να δημιουργήσουν οργανώσεις, να ανοίξουν γραφεία, να φτιάξουμε ένα κόμμα από την αρχή. Και απέναντί τους έχουμε –όλοι μας– μια μεγάλη ευθύνη. Να ακούσουμε τις εμπειρίες τους και να παραδειγματιστούμε από τη δράση τους.

Υπάρχουν πολλά θετικά παραδείγματα. Και πρέπει να τα γενικεύσουμε.

Την περασμένη Κυριακή βρέθηκα σε μια πολύ ωραία συζήτηση των οργανώσεών μας στην ανατολική Αττική με τον φίλο και σύντροφο Πέτρο Κόκκαλη. Ήταν μια ανάσα. Γιατί στη συζήτηση συμμετείχαν άνθρωποι από τα τοπικά κινήματα υπεράσπισης των κοινών· γιατί μας έκαναν --και ορθά-- κριτική για επιλογές του παρελθόντος, γιατί συζητήσαμε και νιώσαμε έμπρακτα να χτίζεται το αίσθημα της εμπιστοσύνης για το ότι η Νέα Αριστερά θα φέρει τον αγώνα τους στη Βουλή και θα συμβάλλει στην επέκτασή του.

Την ίδια εικόνα σχημάτισα από την εκδήλωση των οργανώσεών μας στη Δυτική Αθήνα για τις εργασιακές σχέσεις με τη συμμετοχή μεταξύ άλλων της Έφης Αχτσιόγλου και του Διονύση Τεμπονέρα.

Αλλά και την εκδήλωση στην Κυψέλη για την Ακροδεξιά. Όπου ο Κωστής Καρπόζηλος συνομίλησε με τον Πέτρο Παπακωνσταντίνου και τον Κώστα Παπαδάκη.

Όταν φεύγουμε από τα στενά μας όρια, αυτό που οργανώνουμε προσελκύει το ενδιαφέρον. Και μας πάει και εμάς μπροστά.

Εμπρός λοιπόν: ανοιχτές εκδηλώσεις παντού. Με θέματα που αφορούν τους ανθρώπους κάθε τοπικής κοινωνίας. Με ιδιαίτερη επένδυση στην περιφέρεια· όπως κάναμε στη Θεσσαλία, όπως πρέπει να κάνουμε μέχρι το τέλος του έτους σε κάθε περιφέρεια της χώρας.

Έχουμε αποφασίσει ότι θέλουμε να συνομιλήσουμε προνομιακά με τον κόσμο της εργασίας. Αυτό απαιτεί πρωτοβουλίες για την ενίσχυση ενός νέου κινήματος στους εργασιακούς χώρους που αμφισβητεί τις γνωστές συνδικαλιστικές δομές, αλλά κυρίως απαιτεί πρωτοβουλίες για τον κόσμο της επισφάλειας, των πρεκάρων, των αυτοαπασχολούμενων με μπλοκάκια, των ανθρώπων που εργάζονται σε επιχειρήσεις με εξοντωτικά ωράρια και μηδενικά δικαιώματα. Για να υπηρετήσουμε αυτόν τον στόχο πρέπει να επενδύσουμε σε επαγγελματικές, κλαδικές και οριζόντιες δομές που να καλύπτουν με την ευρηματικότητά τους τις σύγχρονες εργασιακές συνθήκες. Έτσι θα απαντήσουμε στην άνοδο της άκρας Δεξιάς. Με έναν νέο εργατικό πολιτισμό των διεκδικήσεων και της μαχητικής οργάνωσης. Και αυτό απαιτεί σεβασμό στους ανθρώπους μας: όχι ρουτινιάρικες και αχρείαστα πλαδαρές συνεδριάσεις, αλλά διαδικασίες που θα οδηγούν σε δράση,

Να ανοιχτούμε και να συνομιλήσουμε με έναν αστερισμό κινήσεων και πρωτοβουλιών που αποτελούν σήμερα την κοινωνική αριστερά της εποχής μας. Αυτό έχει μεγαλύτερη αξία από τις όποιες παρασκηνακές διαβουλεύσεις του παλιού πολιτικού συστήματος στην ανανέωση του πολιτικού μας λόγου. Είναι οι χώροι του μαχητικού αντιρατσισμού και αντιφασισμού, των νέων έμφυλων διεκδικήσεων, της πολιτικής οικολογίας και της κοινωνικής οικονομίας, των ενεργειακών κοινοτήτων και της δεύτερης μεταναστευτικής γενιάς.

Και βεβαίως αυτό σημαίνει παρέμβαση στη νεολαία. Σε πανεπιστήμια, σχολές, χώρους εργασίας, στα κινήματα. Παντού. Έμφαση στην συγκρότηση της Νεολαίας της Νέας Αριστεράς για να δοθούν μάχες αλλά και να αναζωογονηθεί το πολιτικό προσωπικό του κόμματος. Εκεί βρίσκεται το κοινωνικό υποκείμενο που θα δημιουργήσει την Αριστερά της εποχής μας.

Να αξιοποιήσουμε, συντρόφισσες και σύντροφοι, τη συλλογική ευφυΐα των ανθρώπων μας και των ανθρώπων που βρίσκονται γύρω μας. Να φτιάξουμε ένα ανοιχτό κόμμα. Με σταθερές αρχές και τη μέγιστη ευελιξία. Και νομίζω ότι σε αυτή την προοπτική, τα τμήματα του κόμματος μπορούν να λειτουργήσουν ως ευρύτερα δίκτυα, με θεματικές ομάδες εργασίας, που δεν θα κολλάνε στην τυπολατρία, στην γραφειοκρατία. Το πιστεύω ειλικρινά. Δεν κινδυνεύουμε από τον πειραματισμό. Κινδυνεύουμε μόνο από την ακινησία και τη λογική «έτσι μάθαμε, έτσι θα συνεχίσουμε».

Τέλος, θέλω να αναφερθώ στο μεγάλο ερώτημα: τι θέλει να κάνει η Νέα Αριστερά. Ποιόν ρόλο θέλει να παίζει. Πώς θα κινηθεί το επόμενο διάστημα.

Θα μιλήσω ξεκάθαρα και συγκεκριμένα.

Και θα απαντήσω –καταρχήν– σε διάφορους καλοθελητές που στη δημόσια σφαίρα διακινούν ευφάνταστα σενάρια που απλά φανερώνουν τους δικούς τους μύχιους πόθους.

Η Νέα Αριστερά δεν είναι μεταβατικό σχήμα. Είναι ένα νέο πολιτικό κόμμα. Να τελειώνουμε λοιπόν με τη σπέκουλα.

Δεν θα επιστρέψουμε στον παρηκμασμένο και τοξικό ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν θα ενσωματωθούμε στο κεντρώο και συναινετικό ΠΑΣΟΚ.

Δεν θα γίνουμε ένα αυτάρεσκο εσωστρεφές κόμμα.

Δεν θα αυτοδιαλυθούμε.

Δεν θα σας κάνουμε τη χάρη να εξαφανιστούμε.

Η Αριστερά είναι εδώ. Η Νέα Αριστερά, είναι εδώ.

Με την αυτοτέλεια και την αυτονομία της.

Και με το δικό της πολιτικό σχέδιο.

Ποιο είναι αυτό το σχέδιο;

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Εμείς ήμασταν αυτοί που με αφορμή τη Γαλλία βάλαμε στη συζήτηση το ζήτημα του Λαϊκού Μετώπου. Και, προσέξτε, δεν το βάλαμε με μια απλοϊκή λογική που λέει να μαζευτούμε εμείς οι αριστεροί και απλά να τα βρούμε μεταξύ μας.

Το βάλαμε με όρους υπεράσπισης των συμφερόντων των κοινωνικών στρωμάτων που θέλουμε να εκπροσωπήσουμε. Το βάλαμε με συγκεκριμένες προγραμματικές προτάσεις που βελτιώνουν τη ζωή των πολλών στο σήμερα.

Αναφέρομαι στις 6 προγραμματικές αιχμές που καταθέσαμε στη ΔΕΘ.

Βλέπω, όπως όλες και όλοι, τις προφανείς δυσκολίες. Και φυσικά έχω επίγνωση ότι δεν είναι δυνατή η μηχανική μεταφορά του όποιου μοντέλου στην ελληνική πραγματικότητα.

Για να το συμπυκνώσω: Υπάρχουν σήμερα οι προϋποθέσεις για ένα Λαϊκό Μέτωπο; Προφανώς και όχι, δεν υπάρχουν.

Πρέπει όμως να αγωνιστούμε για να δημιουργηθούν; Με τη λογική που είπα; Προγραμματικά; Στη βάση των πιεστικών κοινωνικών αναγκών; Πιστεύω ακράδαντα πως ναι.

Πιστεύω ότι η Νέα Αριστερά πρέπει να πρωταγωνιστήσει σε πρωτοβουλίες για τη συγκρότηση ενός χώρου διαλόγου και προγραμματικών επεξεργασιών που να απαντάει στο κοινωνικό αίτημα της σύγκρουσης με τις πολιτικές της Δεξιάς.

Το κλειδί εδώ είναι η λέξη σύγκρουση. Το είπε σωστά η Έφη Αχτσιόγλου στην Συνέντευξη Τύπου που δώσαμε προχθές: «θέλουμε συνολική στρατηγική αντιπαράθεση με τις πολιτικές της Δεξιάς. Όχι απλώς μια παράθεση επιμέρους αιτημάτων».

Εμάς δεν μας αφορά η διαχείριση της πολιτικής της Νέας Δημοκρατίας με ένα ελαφρώς διαφορετικό περίβλημα. Εμάς δεν μας συγκινεί ο αντι-δεξιός πόλος γενικά και αόριστα. Ούτε νεκραναστημένα σενάρια περί Κεντροαριστεράς.

Μας ενδιαφέρει το πώς θα κυβερνηθεί αυτή η χώρα από σύγχρονες ριζοσπαστικές και προοδευτικές πολιτικές που ανατρέπουν την κυριαρχία της Δεξιάς και των οικονομικών συμφερόντων που τη στηρίζουν. Μας ενδιαφέρει γιατί αυτή είναι η αγωνία των ανθρώπων που είναι ο δικό μας κόσμος: ο κόσμος της εργασίας, της παραγωγής, της έρευνας, της δημιουργικότητας, του πολιτισμού, της οικολογίας.

Σήμερα, αυτός ο χώρος δεν υπάρχει. Και βλέπουμε τα υπάρχοντα πολιτικά κόμματα να μην θέλουν καν, να φοβούνται, την ύπαρξή του. Εμείς όμως θα επιμείνουμε. Στη δημιουργία ενός ανοιχτού και διαρκούς κοινωνικού και πολιτικού φόρουμ που θα αποτελεί τη δική μας πρωτοβουλία για την οργάνωση, την ανασυγκρότηση και δικτύωση της Αριστεράς, της σύγχρονης προοδευτικής πολιτικής.

Μόνο έτσι ο στόχος μας για την ανασυγκρότηση της Αριστεράς θα γίνει πράξη: αν η Νέα Αριστερά μπει μπροστά για τον διάλογο με τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις που

καταλαβαίνουν ότι ο κατακερματισμός, η ιδεολογική απομόνωση και η προγραμματική φτώχεια οδηγούν σε αδιέξοδο.

Ρωτάνε πολλοί σύντροφοι: με ποιους θα μιλήσουμε; Και η απάντηση νομίζω είναι απλή: με όποιον και όποια θέλει να συνομιλήσει ανοιχτά, προγραμματικά και κυρίως πολιτικά.

Γιατί εμείς δεν έχουμε τίποτα να φοβηθούμε από αυτό. Είμαστε το κόμμα, για να δανειστώ μια ωραία φράση του Ευκλείδη Τσακαλώτου, που έχουμε την υποχρέωση να δημιουργήσουμε ένα ηγεμονικό σχέδιο της Αριστεράς, ένα εναλλακτικό πολιτικό και προγραμματικό υπόδειγμα που κατασκευάζει την απάντηση στη Δεξιά σήμερα, ακόμα και αν δεν φαίνεται να συντρέχουν αυτή τη στιγμή οι προϋποθέσεις του.

Έτσι όμως θα τις δημιουργήσουμε. Με ενωτικές πρωτοβουλίες για τη συγκρότηση αξιόπιστης εναλλακτικής στη Δεξιά. Εναλλακτικής που θα εκφράσει την κοινωνική αντιπολίτευση· μια κοινωνική αντιπολίτευση που συχνά βρίσκεται πολύ πιο μπροστά από τα κόμματα και τους μηχανισμούς τους.

Αυτή είναι η πρότασή μου.

Για να ανταποκριθεί η Νέα Αριστερά στις προκλήσεις που μας περιβάλλουν.

Για να δούμε την Αριστερά να πρωταγωνιστεί και να κερδίζει.

Για να δούμε τη Νέα Αριστερά που θέλουμε.

Γιατί εμείς θέλουμε η Νέα Αριστερά από αύριο να προσκαλέσει στις γραμμές της τους ανένταχτους αριστερούς και προοδευτικούς πολίτες, τους ανθρώπους που διαφορούν σήμερα για την πολιτική, τους νέους και τις νέες που συγκλονίζονται από το πάθος για κοινωνική δικαιοσύνη.

Γιατί εμείς θέλουμε η Νέα Αριστερά να είναι το κόμμα της εποχής μας. Για μια ριζοσπαστική κριτική σε ένα σύστημα που έχει φτάσει στα όριά του. Για τη συνάντηση του πολιτικού ριζοσπαστισμού με τη δυνατότητα των εφαρμοσμένων πολιτικών σε κάθε επίπεδο της κοινωνικής ζωής.

Γιατί, τέλος, εμείς θέλουμε η Νέα Αριστερά να είναι το κόμμα που κάνει κάτι απλό και συνάμα εξαιρετικά δύσκολο: το κόμμα που κλονίζει τη βεβαιότητα της κυριαρχίας των ισχυρών και ανοίγει τον δρόμο της Αριστεράς για τη μόνη βεβαιότητα που έχουμε· για εκείνη τη βεβαιότητα που έρχεται από μακριά και εμπνέει κάθε σύγχρονο αγώνα για την ανθρώπινη χειραφέτηση: δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε. Έχουμε όμως έναν ολόκληρο κόσμο να κερδίσουμε.